

Sygn. akt III KK 317/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 marca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Przemysław Kalinowski (przewodniczący)

SSN Zbigniew Puzkarski

SSN Barbara Skoczowska (sprawozdawca)

Protokolant Anna Korzeniecka-Plewka

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Barbary Nowińskiej ,
w sprawie **P. K.** skazanego z art. 286 § 1 kk i innych,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie w dniu 8 marca 2013 r.,
kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w G.
z dnia 21 grudnia 2011 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G.
z dnia 11 lipca 2011 r.,

1. uchyla zaskarżony wyrok na rzecz P. K., a na podstawie art. 435 k.p.k. w zw. z art. 536 k.p.k. także na rzecz A. K. i sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w G. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym;

2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu P. K. - adw. A. D. z Kancelarii Adwokackiej kwoty: 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa zł 80/100 złotych), w tym 23 % podatku VAT, z tytułu wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji oraz 738 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych) w tym 23 % podatku VAT, za obronę w/w skazanego wykonywaną w postępowaniu przed Sądem Najwyższym.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 11 lipca 2011 r, uznał P. K. za winnego popełnienia:

- trzech przestępstw- w dniach 5 stycznia, 7 stycznia i 20 stycznia 2010 r., stanowiących ciąg przestępstw, zakwalifikowanych z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k. oraz
- w dniu 26 stycznia 2010 r. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k.,

przy czym przyjął, że oskarżony każdego z tych czynów dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresie od dnia 26 lutego 2009 r. do dnia 23 listopada 2009 r. części kary 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 23 listopada 2009 r. za podobne przestępstwo umyślne z art. 280 § 1 k.k., czyli w warunkach art. 64 § 1 k.k., i za to wymierzył oskarżonemu za ciąg przestępstw na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. karę 2 lat pozbawienia wolności, a na mocy art. 286 § 1 k.k. karę roku pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 85 k.k. i art. 91 § 2 k.k. orzekł karę łączną 2 lat pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w G., po rozpoznaniu w dniu 21 grudnia 2011 r. m.in. apelacji P. K., w której oskarżony wskazywał na błędne zastosowanie wobec niego art. 64 § 1 k.k., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację tego oskarżonego oraz apelację drugiego oskarżonego za oczywiście bezzasadne. Sąd odwoławczy w uzasadnieniu wyroku wyraził pogląd, że skoro za równorzędne z odbyciem kary pozbawienia wolności należy traktować sytuacje, w których następuje zaliczenie na poczet kary okresu tymczasowego aresztowania, to Sąd I instancji nie naruszył art. 64 § 1 k.k.

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego w G. złożyła obrońca skazanego P. K., która zarzuciła „rażące i mające wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 64 § 1 k.k., polegające na niezasadnym uznaniu, że P. K. popełnił przypisane mu aktem oskarżenia czyny w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w tym przepisie”. Podnosząc ten zarzut skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania w postępowaniu apelacyjnym.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w G. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej uwzględnienie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście zasadna, gdyż w niniejszej sprawie doszło do rażącego naruszenia art. 64 § 1 k.k., które mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku.

Zgodnie z art. 64 § 1 k.k. recydywa specjalna podstawowa zachodzi wówczas, gdy sprawca skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności, w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary, umyślnie popełnia przestępstwo podobne do tego, za które był już skazany. Wskazane przesłanki mają charakter równoważny i muszą być spełnione łącznie. Przestępstwo może więc spełniać warunki określone w art. 64 § 1 k.k. tylko wtedy, gdy zostało popełnione już po prawomocnym osądzeniu wcześniejszego przestępstwa. Skazanym w rozumieniu tego przepisu, a co wynika wprost z art. 42 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i art. 5 § 1 k.p.k., jest bowiem osoba, co do której zapadł prawomocny wyrok sądu.

W niniejszej sprawie warunek uprzedniego skazania nie został spełniony, gdyż w chwili popełnienia przypisanych P. K. przestępstw, wyrok stanowiący, według Sądów orzekających w sprawie, podstawę zakwalifikowania popełnionych czynów w warunkach recydywy z art. 64 § 1 k.k. nie był prawomocny. Wyrok Sądu z dnia 23 listopada 2009 r. uprawomocnił się, po rozpoznaniu apelacji oskarżonego przez Sąd Okręgowy w dniu 2 września 2010 r. Czyny, za których popełnienie został skazany P.K. zostały natomiast popełnione w okresie od 5 do 26 stycznia 2010 r., a więc wówczas, gdy korzystał on z przysługującego mu prawa domniemania niewinności.

Mając powyższe na uwadze należy stwierdzić, że w niniejszej sprawie nie został spełniony podstawowy warunek pozwalający na przyjęcie recydywy, jakim jest popełnienie przestępstwa po uprzednim prawomocnym skazaniu, tym samym doszło do rażącego naruszenia prawa materialnego, a mianowicie art. 64 § 1 k.k., co nie pozostało, jak wynika z uzasadnień obu wyroków, bez wpływu na wymiar orzeczonych wobec P. K. kar zarówno jednostkowych jak i kary łącznej pozbawienia wolności. Niewłaściwym więc było utrzymanie przez Sąd Okręgowy w G. w mocy wyroku Sądu I instancji, którym nieprawidłowo zakwalifikowano popełnione przez skazanego czyny jako dokonane w warunkach recydywy specjalnej podstawowej z art. 64 § 1 k.k.

Należy nadto zauważyć, że błąd objęty zarzutem kasacji obrońcy skazanego P. K. odnosi się także do drugiego skazanego w tej sprawie A. K. Sąd Rejonowy

wyrokiem z dnia 11 lipca 2011 r. uznał tego oskarżonego za winnego popełnienia w dniach 7 stycznia i 20 stycznia 2010 r. wspólnie i w porozumieniu z P. K. dwóch przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., których miał dopuścić się również w warunkach recydywy z art. 64 § 1 k.k., której podstawę miał stanowić ten sam nieprawomocny wyrok, co w odniesieniu do P. K. Sąd Najwyższy, wobec uchylenia zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego z dnia 21 grudnia 2011 r. i przekazania sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym na rzecz P. K., którego obrońca wniosła kasację, wydał w trybie art. 435 k.p.k. tej samej treści rozstrzygnięcie na korzyść A. K.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.